

Čís. 14197.

Vládní nařízení ze dne 13. července 1934 čís. 142 Sb. z. a n. (vl. nař. čís. 207/34 a 258/34 Sb. z. a n.).

Přerušení sporu podle vl. nař. čís. 142/34 Sb. z. a n. jest přípustné i v opravném řízení.

O návrhu na přerušení řízení přísluší rozhodovati prvému soudu.

Usnesením prvního soudu, jímž bylo vysloveno přerušení sporu, přestal běh lhůty k dovolání. Lhostejno, kdy bylo usnesení o přerušení sporu doručeno stranám.

(Rozh. ze dne 23. února 1935, R I 75/35.)

Prv ý s o u d přerušil k návrhu žalovaného podle § 3 vládního nařízení ze dne 13. července 1934 čís. 142 sb. z. a n. v doslovu vládního nařízení ze dne 27. září 1934 čís. 207 sb. z. a n. řízení do 31. prosince 1934. Re k u r s n í s o u d k rekursu žalobkyně změnil usnesení prvního soudu a návrh žalovaného na přerušení řízení podle § 3 vládního nařízení ze dne 13. července 1934 čís. 142 sb. z. a n. v doslovu vládního nařízení ze dne 27. září 1934 čís. 207 sb. z. a n. zamítl. Z d ů v o d ů: V opravném řízení jest přerušení sporu vyloučeno, jestliže opravná stolice je vázána na zjištění prvního soudu. A o takový případ tu jde. O návrhu na přerušení sporu nenáleželo také již rozhodovati prvému soudu. Nelze také mluvit již o řízení v běhu, když lhůta k podání opravného prostředku do rozsudku uplynula a opravný prostředek žalovaným nebyl podán. Lhůta k podání opravného prostředku končila se žalovanému dne 21. listopadu 1934, a poněvadž v té době mu usnesení prvního soudu o přerušení řízení nebylo ještě doručeno, byl povinen opravný prostředek do rozsudku podati. Neučinil-li tak, skončilo se řízení pravoplatně, poněvadž pouhým návrhem na přerušení řízení se lhůty k podání opravných prostředků neprodlužují.

N e j v y š š í s o u d obnovil k dovolacímu rekursu žalovaného usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

V souzeném případě nelze použití zásady, podle níž je přerušení sporu vyloučeno v opravném řízení, ve kterém dovolací soud jest vázán zjištěním nižších soudů. Na zásadě té spočívá sice rozhodnutí nejv. soudu čís. 1556 sb. n. s., avšak tam šlo o přerušení z důvodu § 191 c. ř. s., který předpokládá závislost rozhodnutí sporu na trestním skutku, podobně jako je tomu v § 190 c. ř. s. co do závislosti sporu na jiné rozepři nebo na výsledku správního řízení. Podobné závislosti však v souzeném případě vůbec není. Jde o přerušení sporu podle § 3 vl. nař. čís. 142/34 sb. z. a nař. v doslovu vládního nařízení čís. 207/34 sb. z. a nař., kteréžto ustanovení nečiní výjimky pro řízení opravné. Rovněž není správný názor, že prvnímu soudu nepřísluší rozhodovati o návrhu na přerušení sporu. Z uvedeného vládního nařízení nelze nic pro názor ten vyvozovati a ustanovení § 162 c. ř. s., druhý odstavec,

jehož obdobné použití připouští výklad § 167 c. ř. s., mluví proti tomu, neboť příslušnost se řídí podle toho, u kterého soudu je rozepře zahájena, což jest u první stolice do pravoplatného rozhodnutí (§ 232 a násl. c. ř. s.). Nelze přisvědčiti právnímu názoru, že by byla promeškána lhůta k dovolání, a tím že by byl souzený spor již pravoplatně rozhodnut. Tato lhůta běžela do 21. listopadu 1934, usnesením prvního soudu z 20. listopadu 1934 bylo však vysloveno přerušení sporu, čímž nastaly následky § 163 c. ř. s. a tedy přestal i běh této konečné lhůty. Na tom, kdy bylo usnesení o přerušení sporu doručeno stranám, nezáleží. Poněvadž pak předpoklady § 1 uvedeného vládního nařízení pro přerušení sporu nejsou ani uváděny v pochybnost, správně vyhověl první soud návrhu.

Čís. 14198.

Bylo-li policejním předpisem nařízeno, že »každý vlastník, pachtýř anebo správce domu je povinen chodník před domem při náledí dostatečně posypávat pískem nebo popelem«, — postihuje tato povinnost jen pachtýře, jímž se rozumí i nájemník.

(Rozh. ze dne 23. února 1935, Rv I 543/33.)

Žalobce uklouzl na chodníku před domem, patřícím vlastnický žalované, ale touto pronajatém firmě Adolf S. Pádem se zranil a domáhá se na žalované náhrady škody. P r v ý s o u d uznal žalobní nárok důvodem po právu. O d v o l a c í s o u d žalobní nárok důvodem po právu neuznal.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Je nesporno, že městským úřadem v J. bylo ve výkonu místní policie (§ 28 čís. 3 zák. ze 16. dubna 1864 čís. 7 z. z. pro Čechy) nařízeno, že »každý vlastník, pachtýř anebo správce domu, je povinen chodník před domem při náledí dostatečně posypávat pískem nebo popelem«. Dovolatel s hlediska § 503 č. 3 a 4 c. ř. s. brojí proti výkladu odvolacího soudu — souhlasícímu s výkladem obsaženým v přípisě městské rady v J. — že v případě propachtování domu tato povinnost sypati chodník postihuje jen pachtýře, a že pachtýřem se rozumí i nájemník a nikoliv jen pachtýř v právním slova smyslu (§ 1091 obč. zák.). Dovolateli však nelze přisvědčiti. Tak jako nerozhodují dle § 6 obč. zák. při výkladu zákonů a podle § 914 obč. zák. při výkladu smluv jen sama slova, nýbrž jejich smysl, tak je tomu i při výkladu uvedeného policejního nařízení. Nehledě tedy k tomu, že již doslov nařízení »každý vlastník, pachtýř, anebo správce domu je povinen chodník posypati« nasvědčuje spíše tomu, že při propachtování má povinnost sypati chodník pachtýř na